

[Poul Dam.]

været i hidtil. Det er sikkert ikke alle vælgere, der har fået indtrykket af, at det var det, man ønskede fra det radikale venstres side: at opretholde det hidtidige militære niveau. Det er det altså. Der var en lille venlig pause sidste år, men nu er man gået tilbage til at synge med på den sædvanlige melodi. Det konstaterer vi.

Finansministeren sagde henvendt til mig i dag, at et skøn jo nødvendigvis måtte være et skøn, og at man ikke kan underbygge det med alt for eksakt viden. Og det har jeg nok forstået. Jeg har også nok forstået, at hvad der står for indkomstskatten, er altså de penge, som finansministeren mener vi skal bruge, og som vi altså skal have ind igennem indkomstbeskatningen, og så må vi indrette skalaerne sådan, at vi får de penge ind. Men det, jeg først og fremmest pegede på, var spørgsmålet om, hvorvidt de reserver, der var afsat, var tilstrækkelige til, at skønnet over finansloven som helhed kunne holde. Vi kan naturligvis i løbet af vinteren se på, hvorledes det hele udvikler sig, men jeg har grund til at formode, at regeringen allerede nu ved eller i hvert fald formoder, at skønnet rent faktisk ikke kan holde, at de reserver, der er afsat, allerede nu er for små, og at de beløb, som man igennem finanslovsforslaget meddeler befolkningen at den skal udrede i skatter, indkomstskat eller moms i det kommende år, altså ikke kan holde, at der altså skal større skatter ind, at man allerede nu ved, det skal ske. Jeg nævnte her, at to af forudsætningerne forekom mig lidet virkelighedstro, den ene, at landbrugsstøtten skulle opretholdes på det niveau, der var på finansloven for det gældende år, men uden tillægsbevillingerne, og den anden, at vi skulle have gennemført en tjenestemandsløvs, som ikke kom til at koste penge. For der er ikke taget hensyn til udgifter på nogen af disse poster i de reserver, der er afsat. Regeringen må vide, at der skal flere penge ind i det kommende år, end man nu har fortalt befolkningen igennem finanslovsforslaget.

Det er for øvrigt en lidt mærkelig debat: den er jo mærkelig bagudrettet for en stor dels vedkommende. Og naturligvis kan man altid fortælle om, hvad der er gjort af forkert og rigtigt i fortiden, efter som man nu er indstillet til det, men jeg synes nok, at der

er noget uklart, noget uheldigt ved, at man fører en debat i folketinget — hvor der mere end noget andet sted skulle føres en samfundsdebat — en debat, som synes at være helt løst fra, hvad der sker i øjeblikket.

Jeg nævnte i forbigående i mit indlæg i går spørgsmålet om postvæsenets rationalisering og havde håbet, at jeg kunne få en eller anden minister til at sige noget i denne forbindelse. Men jeg vil gerne konkretisere det. Denne rationalisering i postvæsenet har givet sig udslag i en postkonflikt, og det er ganske svært at se, hvordan den egentlig vil udvikle sig, hvem der har ansvaret i den, og om der vil blive gjort noget. Agter regeringen at foretage sig noget? Vil man tage noget initiativ på dette område? Jeg tror nok, at postvæsenets kunder og først og fremmest postvæsenets personale vil være overordentlig interesseret i at høre, om man virkelig fra regeringens side og for øvrigt fra folketingets side lader sådan en konflikt foregå, uden at man har noget at sige til den her ved en lejlighed, hvor man skulle kunne tage alle den slags spørgsmål op.

Statsministeren gjorde mig den ære at fremsætte en række kritiske bemærkninger, ikke til det, jeg sagde, men til noget helt andet, noget, jeg ikke sagde. Og det er jo en kendt gammel metode, at „man dutter folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå“ — det er vistnok et citat af Piet Hein — og alle, der deltager i offentlig polemik, gør sig vel skyldig i det en gang imellem. Men jeg har for en sikkerheds skyld prøvet at sammenligne det foreløbige referat af, hvad jeg sagde i går, med det foreløbige referat af, hvad statsministeren sagde i dag, og jeg kan simpelt hen ikke finde nogen som helst sammenhæng. Statsministerens anklage mod mig for ikke at forstå behovet for prioritering og en række andre ting er simpelt hen aldeles grundløs, den har intet at gøre med det, der virkelig blev sagt. Hvad jeg sagde, var, at man, når man diskuterede produktiviteten i samfundet, ikke alene måtte interessere sig for erhvervslivets dispositioner, men også måtte interessere sig for, at befolkningen som helhed havde en sådan tillid til regeringens politik og til hele udviklingen i samfundet, at deres egen, den enkelte medarbejders, produktivitet steg, og at det var en væsentlig ting, som man også måtte tage hensyn til, at regerin-